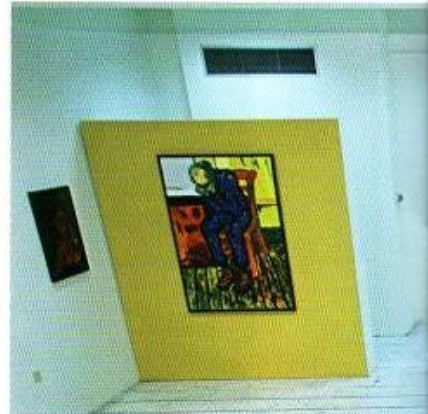

Στη μνήμη του Vincent

Η ΝΕΑ ΕΚΘΕΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΛΥΓΕΡΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΑ ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΗ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ VINCENT VAN GOGH. ΒΑΣΙΣΜΕΝΗ ΣΤΗ ΜΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΤΟΥ ΤΗΘΕ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΝΑΛΥΣΗ ΤΟΥ ΕΙΚΑΣΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ, Η ΕΚΘΕΣΗ ΕΧΕΙ ΣΚΟΠΟ ΝΑ ΦΕΡΕΙ ΣΤΟ ΦΩΣ ΜΕΡΙΚΕΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΡΥΦΕΣ ΠΤΥΧΕΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ.

Από τον **Νίκο Λυγερό**, Photo: **Δημήτρης Τσιγκράκης**

Info: Ο Νίκος Λυγερός είναι ο Έλληνας που κατέχει τον υψηλότερο δείκτη ευφυΐας (IQ) στην κλίμακα Stanford-Binet, με 189 βαθμούς. Έχει ιδρύσει την οργάνωση «The Pi Society», τα μέλη της οποίας έχουν δείκτη IQ από 176 βαθμούς και πάνω, που σύμφωνα με στατιστικές αντιστοιχεί σ' έναν άνθρωπο στο εκατομμύριο. Ως καθηγητής μαθηματικών, πληροφορικής, κυβερνητικής, επιστημολογίας, γλωσσολογίας, βιοηθικής διδάσκει στα Πανεπιστήμια της Λυών, της Αθήνας, της Θράκης και στην Πολυτεχνική Σχολή Σάντχες. Είναι συγγραφέας, σκηνοθέτης, ποιητής, ζωγράφος.

Μέσω της χρήσης του νοητικού σχήματος το έργο δημιουργεί το αν, ο Νίκος Λυγερός εξετάζει λεπτομέρειες των πινάκων και αναγάγει πληροφορίες για τον άνθρωπο που είχε απαγορεύσει η κοινωνία της εποχής του. Κάθε πίνακας, κι ένας κόσμος. Έτσι ο σύγχρονος ζωγράφος χτίζει γέφυρες μεταξύ τους και τους θεωρεί ως ένα πολλαπλό σύμπαν, παράλληλο με την πραγματικότητα της καθημερινότητας. Ερευνά τις επιλογές που καθιέρωσαν το ύφος του Vincent van Gogh και, με τον τρόπο του, αναδεικνύει όχι το ταλέντο του, το οποίο θα ήταν μονοδιάστατο, αλλά την πολυπλευρικότητα και την πολυπλοκότητα του προικισμένου ανθρώπου. Μέσω αυτής της αναζήτησης, η οποία αγγίζει αναπόφευκτα τον εσωτερικό φωτισμό του Rembrandt (1606-1669), τα πλουσιοπάροχα χρώματα του Eugène Delacroix (1798-1863), αλλά και την ακραία χρήση του κίτρινου από τον Adolphe Monticelli (1824-1886), ο Νίκος Λυγερός μετατρέπει τη χρωματική μάζα σε ανακατασκευή ενός τρισδιάστατου κόσμου, ο οποίος υπάρχει εκτός των πινάκων.

Τα τελάρα με λινό δεν στηρίζουν μόνο την πυκνότητα και τη φωτεινότητα του λαδιού, γίνονται θεμέλια μιας πλαστικής αναπαράστασης, όπου η ζωγραφική φλερτάρει έντονα με τη γλυπτική. Το προσχέδιο με το κάρβουνο είναι προσφορά για το χρώμα και το χρώμα παραμένει πιστό στο μαύρο. Η τέχνη του εικαστικού δεν καταπατά τον σχεδιαστή.

Ως σύμμορφες απεικονίσεις, οι πτυχές του κόσμου του Vincent εμφανίζονται στις παραλλαγές και στα χρώματα της υφής. Κι η μνήμη του ξύλου, μέσω του κάρβουνου, πιστά καταγράφει τους χαμένους πίνακες.

Η έκθεση συμπληρώνεται και με παστέλ λαδιού, τα οποία επιτρέπουν την επικέντρωση της προσοχής στα χρωματικά μείγματα του κόσμου του Vincent. Δεν αντιμετωπίζουμε πια το έργο του ως κοινωνία του θεάματος, αλλά ως ηθοποιοί μίας κρυφής παράστασης ανάλογα, με τους πατατοφάγους, τους αγρότες, τους υφαντουργούς, την οποία σκηνοθετεί ο Νίκος Λυγερός με το σενάριο του Vincent van Gogh. Η κοινή τομή βρίσκεται, βέβαια, στη Γαλλία, καθώς το περιγράφουν κι οι τίτλοι των έργων. Δεν υπάρχει μετάφραση, αλλά μεταφορά δομής. Δεν υπάρχει εκτέλεση, αλλά ερμηνεία. Γνωρίζοντας, βέβαια, εξαρχής ότι όλα δεν είναι κατανοητά. Η ανάγνωση των πινάκων γίνεται μέσω της ζωγραφικής των κειμένων. Διότι οι συναισθησίες του Charles Baudelaire (1821-1867), καθώς κι η εποχή του Arthur Rimbaud (1854-1891) δεν είναι απλά πρόσχημα της τέχνης για τη τέχνη, αλλά τεχνάσματα των ανθρώπων, για να δείξουν την αξία της ανθρωπιάς του Vincent van Gogh, για τη μνήμη της ανθρωπότητας. Αυτά είναι ο αποκλειστικός σκοπός της έκθεσης του Νίκου Λυγερού.

Η έκθεση δεν απευθύνεται σε θεατές που δεν αγγίζει η πλαστικότητα του Vincent van Gogh. Η έκθεση δεν αποτελεί μήνυμα για τα άτομα που δεν διαβάζουν.